

הַלְבוֹת שְׂאֵר אֲבוֹת הַטְּמְאוֹת פֶּרֶק ט

א. הָבָא רֵאשׁוּ וְרַבּוּ בְּמִים שְׂאוּבִין, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֵאשׁוּ וְעַל רַבּוּ שְׁלֹשֶׁת לֹוֲגִין מִים שְׂאוּבִין הָרִי הוּא כְּשֵׁנִי לְטַמְּאָה עַד שְׁיֻטְבֹּל. וְאִם נָגַע בְּאֶכְלִין, עָשָׂה אוֹתָן שְׁלִישִׁי. וְאִם נָגַע בְּמִשְׁקִין טַמְּאָן וְעָשָׂה אוֹתָן תַּחֲלָה לְטַמְּא אֶכְלִין וּמִשְׁקִין אַחֲרֵים, אֲבָל לֹא לְטַמְּא כָּלִים.

ב. וּמִפְּנֵי מָה גָזְרוּ טַמְּאָה עַל אָדָם זֶה: מִפְּנֵי שֶׁהָיוּ טְבוּלֵי יוֹם טוֹבְלִין בַּמַּעְרוֹת שְׁמִימִיָּהֶן רַעִים, וְהָיוּ רוֹחֲצִין אַחֵר כֵּן בְּמִים שְׂאוּבִין יָפִים דֶּרֶךְ נִקְיוֹת; וּפֶשֶׁט הַמִּנְהַג כֵּן, עַד שֶׁהָיוּ רַב הָעַם מְדַמִּין שְׁמִים שְׂאוּבִין שְׁרוּחֲצִין בְּאַחֲרוֹנָה הֵן שְׁמִטְהָרִין, לֹא הִטְבִּילָה שְׁבִמֵי הַמִּקְוָה, וְהָיוּ טוֹבְלִין בְּזִלְזוּל, בְּלֹא כּוֹנֵה. לְפִיכָךְ גָּזְרוּ שֶׁכָּל בָּא רֵאשׁוּ וְרַבּוּ בְּמִים שְׂאוּבִין, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֵאשׁוּ וְרַבּוּ נְטֻמָּא, וְנִעְשָׂה כְּשֵׁנִי לְטַמְּאָה.

ג. אִפְּלוּ טָהוֹר שְׂאִינוּ טְבוּל יוֹם אִם נָפְלוּ עַל רֵאשׁוּ וְרַבּוּ שְׁלֹשֶׁת לֹוֲגִין מִים שְׂאוּבִין, אוֹ שֶׁבָּא רֵאשׁוּ וְרַבּוּ בְּמִים שְׂאוּבִין הָרִי זֶה כְּשֵׁנִי לְטַמְּאָה עַד שְׁיֻטְבֹּל; טָבֵל אִינוּ צָרִיךְ הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ, מִפְּנֵי שֶׁעִיקַר טַמְּאָה זֶה מִדְּבָרֵיהֶם.

ד. וְכֵן הָאוֹכֵל אֶכְלִין טַמְּאִין וְהַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין טַמְּאִין, וְטָבֵל אִינוּ צָרִיךְ הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ; וְכֵן כָּלִים שֶׁנְּטֻמְאוּ בְּמִשְׁקִין כִּיּוֹן שֶׁהִטְבִּילָן, טָהָרוּ וְאִין צָרִיכִין הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ: מִפְּנֵי שֶׁעִיקַר טַמְּאוֹת אֵלּוּ מִדְּבָרֵיהֶם.

ה. מִי שֶׁנִּפְּלוּ עָלָיו שְׁלֹשֶׁת לֹוֲגִין מִים שְׂאוּבִין מִשְׁנֵי כָּלִים, אוֹ מִשְׁלוּשָׁה אִם הִתְחִיל הַשֵּׁנִי עַד שֶׁלֹּא פָּסַק הָרֵאשׁוֹן, מִצְטָרְפִין; וְאִם לֹאוֹ, אִין מִצְטָרְפִין. נָפְלוּ מֵאַרְבָּעָה כָּלִים, אִין מִצְטָרְפִין; וְאִם עַל פִּי שֶׁהִתְחִיל זֶה עַד שֶׁלֹּא פָּסַק זֶה, הָרִי זֶה טָהוֹר.

ו. נָפְלוּ עַל רֵאשׁוּ, אֲבָל לֹא עַל רַבּוּ, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַל רַבּוּ, וְלֹא נָפְלוּ עַל רֵאשׁוּ, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֵאשׁוּ בְּלֶכֶד מְלֻמְעָלָה, וְנָפְלוּ עַל רַבּוּ מִן הַצַּד אוֹ מְלֻמְטָה הָרִי זֶה טָהוֹר: עַד שֶׁיִּפְּלוּ עַל רֵאשׁוּ וְעַל רַבּוּ הַסָּמוּךְ לְרֵאשׁוּ, כְּדֶרֶכֶן.

ז. וְכֵן אִם בָּא רֵאשׁוּ בְּמִים שְׂאוּבִין, וְלֹא בָּא רַבּוּ, אוֹ בָּא רַבּוּ, וְלֹא בָּא רֵאשׁוּ, אוֹ שֶׁבָּא רֵאשׁוּ בְּלֶכֶד, וּבָא מִשְׁאֵר גּוֹפּוֹ רַבּוּ בְּמִים שְׂאוּבִין מְלֻמְטָה אוֹ מִן הַצַּד הָרִי זֶה טָהוֹר: עַד שֶׁיָּבוֹא רֵאשׁוּ וְרַבּוּ הַסָּמוּךְ לְרֵאשׁוּ, כְּדֶרֶכֶן.

ח. הָבָא מֵרֵאשׁוּ וְרַבּוּ הַחֲצִי בְּמִים שְׂאוּבִין, וְנָפְלוּ עַל הַחֲצִי הָאַחֵר מִים שְׂאוּבִין הוֹאִיל וְחֲצִיו בְּנִפְלָה וְחֲצִיו בְּבִיָּאָה, הָרִי זֶה טָהוֹר.

ט. הָיוּ שְׁלֹשֶׁת לֹוֲגִין שֶׁנִּפְּלוּ עָלָיו אוֹ שֶׁבָּא בָּהֶן, מִקְצָתָן שְׂאוּבִין וּמִקְצָתָן אִין שְׂאוּבִין, אוֹ שֶׁנִּתְעַרַּב בָּהֶן יֵין וְשֶׁמֶן וְדָבֶשׁ וְחֵלֶב הָרִי זֶה טָהוֹר: עַד שֶׁיִּהְיוּ הַשְּׁלוּשָׁה, כֹּלָן מִים שְׂאוּבִין.

י. שְׁלֹשֶׁת לֹוֲגִין אֵלּוּ שֶׁנִּפְּלוּ עַל הַטָּהוֹר אוֹ שֶׁבָּא בָּהֶן, וְטַמְּאוּהוּ כִּיּוֹן שֶׁנִּעְשָׂה כְּשֵׁנִי לְטַמְּאָה, הָרִי הַמִּים הָאֵלּוּ טַמְּאִין: שֶׁהָרִי נָגַעוּ בְּשֵׁנִי; וְהָרִי אֵלּוּ הַמִּים אוֹמְרִין לָזֶה הַטָּהוֹר, טַמְּאָנוּ אוֹתוֹ וְטַמְּאָנוּ.

יא. בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְנִיחִין כְּפָרוֹת שְׁלִתְרוּמָה בְּצַד הַסְּפָרִים, וְאוֹמְרִין זֶה קֹדֶשׁ וְזֶה קֹדֶשׁ, וּבִאִין הָעֶכְבְּרִים, וּמִקְרָעִין אֶת

הספרים. לפיכך גזרו שכל תרומה שנגעה באחד מכתבי הקדש, נטמאת, והרי היא כשלישי לטמאה, כאלו נגעה בשני; ונמצאו כל כתבי הקדש, פוסלין את התרומה כשני.

יב. ולא עוד, אלא מי שהיו ידיו טהורות, ונגע באחד מכתבי הקדש נעשו ידיו שניות, ומטמאין את התרומה ואת המשקין; ואף על פי שאין הידים מטמאות אלא מראשון לטמאה כמו שבארנו, הרי הן מטמאות מן הספר.

יג. רצועות תפלין, עם התפלין, וגליון שבספר שלמעלן ושלמטן שבתחלה ושבסוף, כשהן מחברין לספר, וספר שנמחק, ונשתיר בו שמונים וחמש אותיות, ומגלה שכתוב בה שמונים וחמש אותיות, כפרשת "ויהי בנסע הארץ" (במדבר ילה) הרי אלו מטמאין את הידים. ולא דברי תורה בלבד, אלא כל כתבי הקדש אפלו שיר השירים וקוהלת, שהן דברי חכמה מטמאין את הידים.

יד. תרגום שבעזרא ושבדניאל, הרי הוא מכלל כתבי הקדש. אבל תרגום שכתבו עברית, ועברית שכתבו תרגום, או שכתב כתבי הקדש בכתב עברי אינן מטמאין את הידים: עד שיהיו כתובין אשורית, על העור, ובדיו.

טו. הכותב הלל ושמע לתינוק להתלמד בו, אף על פי שאינו רשאי הרי אלו מטמאין את הידים. המשיחות והרצועות שתפרן לספר אף על פי שאינו רשאי לקימן כל זמן שהן מחברין לספר, מטמאין את הידים.

טז. תיק שלספר, ותבה שלספר, ומטפחות ספרים בזמן שהן תפורות, מטמאין את הידים. אבל הברכות אף על פי שיש בהן מאותיות שלשם, ומענינות הרבה שלתורה אינן מטמאין את הידים. ספרי המינים, אינן מטמאין את הידים. פרשת סוטה הואיל ולמחיקה עומדת, אינה מטמאה את הידים.

הלכות שאר אבות הטמאות פרק י

א. כל המטמא באב מאבות הטמאות, בין אדם בין כלים הרי הוא ראשון לטמאה כמו שבארנו, עד שיטבל. טבל הרי הוא כשני לטמאה, עד שיעריב שמשו: שנאמר "במים יובא וטמא עד-הערב, וטהר" (ויקרא יא, לב), הפתוב קרא לטבול יום טמא.

ב. אחד טבול יום מטמאה חמורה, כגון שטבל מזיבות או מטמאת מת וצרעת, ואחד טבול יום מטמאת שרץ וכיוצא בו. וכל הטעון הערב שמש בין אדם בין כלים, בין מדברי תורה בין מדברי סופרים הרי הוא כשני לטמאה, עד שיעריב שמשו.

ג. טבול יום פוסל אכלי תרומה, ומשקה התרומה, ואכלי הקדש, ומשקה הקדש: פוסל הכל. פיצד: טבול יום שנגע באכלין שלתרומה עשאן שלישי לטמאה, מפני שהוא כשני; וכן אם נגע במשקין שלתרומה טמאן, והרי הן שלישי לטמאה.

ד. נגע טבול יום במשקין שלקדש טמאן, והרי הן רביעי לטמאה; וכן אם נגע באכלי הקדש, עשאן רביעי. אבל אם

נגע טבול יום באכלי חלין ומשקה חלין, הרי הן טהורין. ודין מחסר כפורים או טבול יום, בנגיעת הקדש אחד הוא.

ה. הנה נתבאר לך מכל אלו הדברים שאין שם משקין שניות לעולם, אלא המשקין תחלה לעולם: חוץ ממשקין שנגע בהן טבול יום שהן שלישי, אם היו תרומה; או רביעי, אם היו קדש.

ו. כל הטמאין, בין חמורין בין קלין משקין היוצאין מהן כגון רקן ומימי רגליהן, הרי הן כמשקין שיגעו בהן: אלו ואלו ראשון לטמאה כמו שבארנו חוץ מזב וחבריו, שהמשקין היוצאין מהן אב טמאה. ומשקין שהזב וחבריו נוגעין בהן, תחלה.

ז. אפלו אוכל אכלין טמאין, או שותה משקין טמאין הרי המשקין היוצאין ממנו קדם שיטבל, כמו המשקין שיגע בהן: שהן תחלה. וכן טבול יום משקין היוצאין ממנו, כמשקין שהוא נוגע בהן: שאינן מטמאין אחרים כלל. אלא אם נגע במשקה חלין, הרי הן טהורין; ואם נגע במשקה תרומה, הרי הן שלישי; ואם נגע במשקה קדש, הוא או מחסר כפורים, הרי הן רביעי. ועתה יתבאר שאין שלישי שבתרומה ולא רביעי שבקדש, מטמאין משקה אחר או אכל אחר; ואין צריך לומר, שאין מטמאין פלים. לפיכך קדרה שהיא מלאה משקין, ונגע בהן טבול יום אם היה משקה חלין, הכל טהור; ואם היה משקה תרומה, המשקין פסולין והקדרה טהורה. ואם היו ידיו טמאות הרי המשקה טמא, בין משקה תרומה בין משקה חלין; וזה חמר בידים, מה שאין בטבול יום.

ח. וחמר בטבול יום מידים טמאות שספק טבול יום, פוסל מספק; וספק הידים, טהור כמו שיתבאר. ואחד טהור שידיו טמאות, או טבול יום שידיו טמאות הרי זה מטמא משקה חלין, ועושה אותן תחלה לטמא אכלין ומשקין כמו שבארנו.

ט. ומאחר שמשקה שיצא מטבול יום כמשקין שיגע בהן, טבול יום שנפל מרקו או ממימי רגליו על פכר של תרומה הרי זה טהור, מפני שהן כמשקין שיגע בהן.

י. מכל אלו הדברים שהקדמנו לבארם, אתה למד שהאדם יהיה אב טמאה ויהיה ראשון לטמאה, מדברי תורה. ולעולם לא יהיה האדם שני לטמאה, אלא מדברי סופרים: והוא האוכל אכלין טמאין, או השותה משקין טמאין, או הבא ראשו ורבו במים שאובין שכל אלו כשני לטמאה מדבריהם.

יא. וכן שאר כל הפלים, חוץ מפלי חרס יהיו אב טמאה ויהיו ראשון לטמאה, מדברי תורה. ולא יהיה הפלי לעולם שני לטמאה, אלא מדברי סופרים: שאם יטמא במשקין טמאין, יהיה שני מדבריהם כמו שבארנו.

יב. כבר בארנו שפלי חרס לא יהיה אב טמאה לעולם, לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים; ויהיה ראשון לטמאה מדברי תורה, ושני מדבריהם אם נטמא במשקין כשאר הפלים. ולא יהיה האדם ולא הפלים שלישי ולא רביעי, לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים.

יג. האכלין לא יהיו אב הטמאה לעולם, לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים. ויהיו ראשון ושני, מדברי תורה: שהאדם או

הכלי שהוא ראשון לטמאה אם נגע באכל, עשהו שני. ויהיו האכלין שלישי ורביעי לטמאה, מדברי סופרים בלבד.

יד. המשקין יהיו אב טמאה מדברי תורה, כגון מי חטאת ורקו שלזב ומימי רגליו; ויהיו ראשון לטמאה מדברי תורה, כגון שנגעו באב מאבות הטמאות.

טו. וכן אם נגעו המשקין בולד הטמאה, בין אדם בין כלים נטמאו מדברי תורה, והרי הן כראשון לטמאה לטמא אחרים מדבריהם. וכן אם נגעו בשני, בין באדם בין בכלים בין באכלין נעשו ראשון לטמא אחרים מדברי סופרים, כמו שבארנו.

טז. ויהיו המשקין שלישי ורביעי, מדבריהם. פיצד: אם נגע טבול יום במשקה תרומה, עשהו שלישי; ואם נגע במשקה קדש, עשהו רביעי. ואין אתה מוצא משקין שניות לעולם, ולא משקה שאינו תחלה חוץ ממשקה טבול יום או מחסר כפורים בקדש כמו שבארנו: שהוא פסול מדבריהם, ואינו מטמא.

הלכות שאר אבות הטמאות פרק יא

א. כל מקום שנאמר באכלין פסול הוא שיהיה האכל עצמו טמא, ולא יטמא אכל אחר; אלא אם נגע באכל אחר, הרי הוא טהור.

ב. הראשון שבחלין, טמא ומטמא. השני, פסול ולא מטמא; ואין שני עושה שלישי, בחלין. ומנין לאכל שני שהוא פסול בחלין, שנאמר "וכל-כלי-חרש אשר-יפל מהם, אל-תוכו: כל אשר בתוכו יטמא" (ויקרא יא, לג).

ג. נמצא השרץ אב, וכלי חרס שנפל השרץ לאוירו ראשון, והאכל שבפלי שני, והרי הוא אומר "יטמא" (ויקרא יא, לג). וכן שרץ שנפל לאויר התנור הפת שניה, שהתנור ראשון.

ד. הראשון והשני שבתרומה, טמאין ומטמאין. השלישי, פסול ולא מטמא; ואין שלישי עושה רביעי, בתרומה. ומנין לאכל שלישי שנפסל בתרומה, שנאמר "ובא השמש, וטהר; ואחר יאכל מן-הקדשים" (ויקרא כב, ז). נמצא טבול יום אסור בתרומה, עד שיעריב שמשו; ואם נגע בה, פסלה. וטבול יום, כשני לטמאה הוא. הא למדת שהשני עושה שלישי, בתרומה.

ה. הראשון והשני והשלישי בקדש, טמאין ומטמאין. הרביעי, פסול ואינו מטמא; ואין רביעי עושה חמישי, לעולם. ומנין לשלישי בקדש שהוא טמא: שנאמר "והבשר אשר-יגע בכל-טמא . . ." (ויקרא יז, ט); וכבר קרא הכתוב לשני טמא, שנאמר "כל אשר בתוכו יטמא" (ויקרא יא, לג). הנה למדת שבשר הקדש שנגע בשני, נטמא וישרף.

ו. ומנין לרביעי בקדש שהוא פסול, מקל וחמר: ומה מחסר כפורים שהוא מתר בתרומה, אסור בקדש עד שיביא כפרתו השלישי שהוא פסול בתרומה, אינו דין שיעשה רביעי בקדש. אבל החמישי טהור.

ז. בשר תאווה אף על פי שהוא טהור, גזרו עליו שיהיה כשלישי לטמאה, מטמא את הקדש, ואינו פוסל את התרומה. ויראה

לִי שְׁלֹא גָזְרוּ עָלָיו, אֲלֵא כְּדִי שְׁלֹא יַעֲרְבוּ הָעַם אוֹתוֹ עִם בֶּשֶׁר
הַקֹּדֶשׁ, וַיְבוֹאוּ לְטַעוֹת, וּלְשִׁגְגָה בּוֹ; וַיִּדְמָה שֶׁבֶשֶׁר זֶה חֵל וְהוּא
קֹדֶשׁ, וַיֹּאכְלֵנוּ בְּטִמְאָה.

ח. חֲבוּרֵי אֲכָלִין עַל יְדֵי מִשְׁקִין, הֵרִי הֵן חֲבוּר לְטִמְאָה טִמְאָת
אֲכָלִין; וְהִדְבֵּר סִפְקָא אִם הֵן חֲשׁוּבִין כְּגוּף אֶחָד, לְמִנּוּת בָּהֶן
רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי וְשְׁלִישִׁי, אוֹ חוֹשְׁבִין זֶה הָאֲכָל שֶׁנִּגְעָה בּוֹ הַטִּמְאָה
רֵאשׁוֹן, וְהָאֲכָל הַמַּחֲבֵר לוֹ שֵׁנִי.

ט. הַשְּׁנִי שֶׁבַחֲלִין פּוֹסֵל אֲכָלִי תְרוּמָה, וְעוֹשֶׂה אוֹתָן שְׁלִישִׁי. וְאִם
נִגַּע בְּמִשְׁקָה חֲלִין, טִמְאָן; וְאִין צָרִיךְ לוֹמַר אִם נִגַּע בְּמִשְׁקָה
תְרוּמָה, אוֹ בְּמִשְׁקָה קֹדֶשׁ שֶׁהוּא מִטִּמְאָה הַכֹּל.

י. הַשְּׁלִישִׁי שֶׁבַתְרוּמָה שֶׁנִּגַּע בְּאֲכָלִי קֹדֶשׁ, פָּסֻל וְנִעֲשׂוּ רְבִיעִי;
וְאִם נִגַּע בְּמִשְׁקָה הַקֹּדֶשׁ, טִמְאָן וְנִעֲשׂוּ תַחֲלָה. אֲבָל אִם נִגַּע
שְׁלִישִׁי שֶׁבַתְרוּמָה בְּמִשְׁקָה תְרוּמָה, הֵרִי הוּא טָהוֹר; וְכֵן רְבִיעִי
שֶׁבַקֹּדֶשׁ אִם נִגַּע בְּמִשְׁקָה קֹדֶשׁ, הֵרִי הוּא טָהוֹר.

יא. חֲלִין שֶׁנִּעֲשׂוּ עַל טָהֳרַת תְרוּמָה, הַשְּׁלִישִׁי שֶׁבָּהֶן פָּסוּל
בְּתְרוּמָה. וְאִם נִגַּע בְּקֹדֶשׁ, אֵינוֹ עוֹשֶׂהוּ רְבִיעִי; וְאִפְלוּ מִשְׁקָה
קֹדֶשׁ, אֵינוֹ פּוֹסֵל. וְחֲלִין שֶׁנִּעֲשׂוּ עַל טָהֳרַת הַקֹּדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי
שֶׁבָּהֶן, טָהוֹר כַּחֲלִין.

יב. הָאוֹכֵל רְבִיעִי שֶׁבַקֹּדֶשׁ, אֲסוּר לוֹ לֶאֱכֹל אֶת הַקֹּדֶשׁ; וּמִתֵּר
לִגַּע בְּקֹדֶשׁ, וְאֵינוֹ פּוֹסֵל. אִפְלוּ תִבְשִׁיל שֶׁנִּתְעַרְבַּב בּוֹ הַקֹּדֶשׁ, וְאִין
בּוֹ כְּזִית בְּכִדִי אֲכִילַת פָּרֶס הֵרִי זֶה לֹא יֹאכֵל בְּרְבִיעִי שֶׁלְקֹדֶשׁ
אַלֵּא בְּחִמִּישִׁי, שֶׁהוּא טָהוֹר כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יג. הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבַתְרוּמָה עֲצָמָה, אוֹ שֶׁלְחֲלִין שֶׁנִּעֲשׂוּ עַל
טָהֳרַת הַתְרוּמָה הֵרִי זֶה אֲסוּר לֶאֱכֹל אֶת הַתְרוּמָה, עַד שְׁיִטְבֹּל;
וּמִתֵּר לִגַּע בְּתְרוּמָה, וְהֵרִי הִיא טָהוֹרָה: בְּאֲכִילָהּ, עָשׂוּ מַעֲלָה;
בְּנִגְיַעָהּ, לֹא עָשׂוּ מַעֲלָה.

יד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּתְרוּמָה עֲצָמָה. אֲבָל תִּבְשִׁיל
שֶׁנִּתְעַרְבָּה בּוֹ תְרוּמָה אִם אֵין שֵׁם כְּזִית בְּכִדִי אֲכִילַת פָּרֶס הֵרִי
זֶה מִתֵּר לֶאֱכֹל מֵאוֹתוֹ תִּבְשִׁיל, כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא מִתֵּר לִגַּע בְּתְרוּמָה.

טו. הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבַתְרוּמָה, אוֹ שֶׁלְחֲלִין שֶׁנִּעֲשׂוּ עַל טָהֳרַת
הַתְרוּמָה אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא טָהוֹר לְנִגְיַעַת הַתְרוּמָה, הֵרִי הוּא
כְּשֵׁנִי לְעִנּוּן קֹדֶשׁ: שֶׁטָהֳרַת הַתְרוּמָה, טִמְאָה הִיא אֲצֵל הַקֹּדֶשׁ.
אֲבָל הָאוֹכֵל שְׁלִישִׁי שֶׁבַחֲלִין שֶׁנִּעֲשׂוּ עַל טָהֳרַת הַקֹּדֶשׁ, הֵרִי הוּא
טָהוֹר שְׂאִין לָךְ שֶׁעוֹשֶׂה רְבִיעִי בְּקֹדֶשׁ, אֲלֵא קֹדֶשׁ מְקֻדָּשׁ בְּלִבָּד.

טז. כֹּל קֹדֶשׁ הָאֲמוּר בְּעִנּוּן טִמְאָת אֲכָלִין וּמִשְׁקִין הוּא קֹדֶשׁ
מְקֻדָּשׁ הַמְקֻדָּשִׁין, כְּגוּן בֶּשֶׁר קֹדֶשִׁי קֹדָשִׁים וּבֶשֶׁר קֹדָשִׁים קָלִים,
וְחִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נֶזִיר שֶׁנִּשְׁחַט עֲלֵיהֶן הַזֶּבֶחַ, וְהַמִּנְחוֹת
שֶׁקֻדְּשׁוּ בְּכָלִי, וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים שֶׁקֻּרְמוּ בַתְּנוּרָה. אֲבָל
חִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נֶזִיר שֶׁלֹּא נִשְׁחַט עֲלֵיהֶן הַזֶּבֶחַ, וְהַמִּנְחוֹת
שֶׁלֹּא קֻדְּשׁוּ בְּכָלִי אֵינָן לֹא כְּקֹדֶשׁ וְלֹא כַּחֲלִין, אֲלֵא כַּתְרוּמָה.

יז. הַחֲלָה, וְהַכְּפוּרִים, וְתִשְׁלוּמֵי תְרוּמָה וְחִמְשָׁה הֵרִי הֵן
כַּתְרוּמָה. הַטֵּבֵל, וְהַמְדַמֶּע, וְגִדּוּלֵי תְרוּמָה, וּמַעֲשֵׂר שֵׁנִי, וְעִיסָה
הַטְּבוּלָה לְחֲלָה הֵרִי הֵן כַּחֲלִין; וְהֵרֵאשׁוֹן טִמְאָה בָּהֶן, וְהַשְּׁנִי
פָּסוּל, וְאִין בָּהֶן שְׁלִישִׁי.

יח. כֹּל דְּבַר שֶׁוּדְאוֹ מִטִּמְאָה אֶת הַחֲלִין מִן הַתּוֹרָה גָּזְרוּ עַל

סִפְּקוּ בַחֲלִין הַטְּבוּלִין לַחֲלָה, שְׁתַּעֲשֶׂה אוֹתָהּ הָעִיסָה בְּטִהָרָה ;
וּמִפְּרִישֵׁין מִמֶּנָּה חֲלָה, וְחֲלָתָהּ תְּלוּיָה לֹא נֶאֱכָלֶת, וְלֹא נִשְׂרָפֶת.